

PŘÍLOHA VYŠŠÍ ODBORNÉ ŠKOLY HERECKÉ V PRAZE

Studentské představení slavné hry Carla Goldoniho Náměstíčko.

Změnil jsem názor

Při pohledu na uplynulých zhruba deset let musím říci, že Vyšší odborná škola herecká v Praze toho ve mně dost zanechala. Kromě toho, že jsem v posledních třech letech měl šanci získat představa o tom, co je třeba k řízení školy, odcházím s docela jiným názorem na to, zda je možné se naučit být hercem. Měl jsem v minulosti vždy pocit, že někdo prostě už hercem je a stačí mu praxe, někdo ne a nic mu nepomůže. Odhlédnu-li od disciplín, jako jsou práce s hlasem či tanec, které se více či méně lze naučit, měl jsem vážnou pochybnost, zda je možné naučit se řemeslným způsobem být někým jiným. Viděl jsem do té doby herce nepřesvědčivé nebo i mistry v oboru, nikdy jsem však neviděl přerod jednoho v druhého. Dnes vím, že to možné v mnoha případech je, a proto vím, že herecká škola jako taková, aplikuje-li nějakou systematickou metodu, má smysl. Přeji škole, aby toto dále úspěšně vykonávala. Pokud má někdo omezení, která mu nedovolí se v této oblasti rozvíjet, bude jen ztrácet čas. Proto přeji těm, kdo jsou odhodlaní na sobě pracovat do roztrhání těla, mnoho sil. A těm, kdo nebudou ke studiu přijati, aby si našli jinou cestu a nesnažili se urputně stát nejhodnějším z herců.

Jako pedagog jsem vždy měl pocit, že učitel zná jen malou výše z reality studenta. Zkušenost z VOŠH je zcela jiná. Jednak se všichni znají, jednak stačí přijít na divadelní představení studentů, a hned se cítíte jako jeden z nich nebo jako někdo, komu projeví velkou důvěru. Emoce na jevišti jsou sice zamýšlené jako projevy divadelních postav, ale realizují je studenti a jsou to jejich reálné emoce. To mi bude chybět, i když určitě na představení zavítám i v budoucnu.

Co tedy říci na závěr? Absolventům přeji, aby využili maximum z toho, co se ve škole naučili, pedagogům pak, aby měli z práce i nadále takovou radost, jakou často mnozí sdíleli se mnou.

Jiří Hejduk

Jiří Hejduk působil na Vyšší odborné škole herecké od roku 2013, od roku 2019 do června 2022 byl jejím ředitelem.

Mezi umělci je mi dobře

Do vedení Vyšší odborné školy herecké v Praze přichází nová tvář. „Můj styl vedení je založen na otevřené a přátelské komunikaci s kolegy, na tom, aby byla v práci pohodová atmosféra a lidé se snažili najít řešení různých problémových situací,“ říká Martina Kubátová, která bude od 15. srpna působit na pozici ředitelky školy.

JANA PAVLOVÁ

Hrála jste někdy divadlo?

Doopravdy ne, ale několikrát jsem se k hraní přiblížila. Poprvé při studiu francouzštiny na vysoké škole, když jsme s kamarádkou vyjely o letních prázdninách na stáž na divadelní festival do Avignonu. Rozdělili nás do skupin a chodili jsme na ateliéry a různé dílny, zkoušeli jsme monology, improvizaci a pohyb. Tehdy mě zajímala hlavně francouzština, ale fascinovalo mě tam i divadlo. Večer jsme jezdili do města na různá představení, zažili jsme třeba celonoční historické hry v kulisách papežského paláce, které končily v pět hodin ráno. A podruhé jsem se k divadlu přiblížila v rámci stáže pro učitele dramatické výchovy, kam jsem se přihlásila jako češtinář. Strávila jsem týden v Jičíně, zúčastnila jsem se týdenního semináře zaměřeného na hlasovou výchovu, vedla nás Eva Spoustová a bylo to velmi milé a pro mě přínosné.

Jaké cesty vás dovedly do VOŠ herecké? Odkud přicházíte?

Momentálně přicházím z jazykové školy, kde jsem

pracovala poslední dva roky jako ředitelka pro studijní záležitosti, tudíž dobře znám agendu vedení školy, organizaci roku, vedení lektorů a kontrolu studentů a studijních výsledků. V jazykové škole jsme však museli vzhledem k mezinárodní situaci reagovat na snížený počet studentů pro příští školní rok, a tak jsem začala hledat nějakou zajímavou pozici ve školství. A podařilo se. Nabídka jsem dostala přímo od majitelů školy.

V čem vidíte největší přednosti VOŠH?

Mezi vzdělávacími zařízeními stejného typu je to škola unikátní svým zaměřením. Nabízí atraktivní obory a tým, že je relativně malá, zůstává poměrně prestižní. Má úspěšné a populární absolventy, vynikající pedagogy a velmi dobré zázemí. A díky jednatelům také finanční stabilitu.

Je podle vás výhodou, když uměleckou školu řídí žena?

Nedokážu to posoudit, ale mohlo by být výhodou, že ženy bývají empatické a citlivější vůči jednotlivcům. Můj styl vedení je založen na otevřené

a přátelské komunikaci s kolegy, na tom, aby byla v práci pohodová atmosféra a lidé se snažili najít řešení různých problémových situací.

Nebylo pro vás nové prostředí trochu šokem?

Upřímně? První dojem šok trochu byl. Mezi hereckými profesionály jsem najednou cítila jakousi trému, ale hned po prvních seznámeních mi začalo být mezi umělci dobře. Obdivuji jejich práci a velmi si vážím času, který chtějí věnovat výuce studentů. Jsou to osobnostní vzory pro mladé lidi a mohou je inspirovat.

Povinností každého ředitele je i pedagogický úvazek – co budete učit?

V prvním ročníku budu vyučovat základy pedagogiky. Využiji tak nejen pedagogické vzdělání, ale i své mnohaleté pedagogické zkušenosti z různých typů škol.

Byla jste již přítomná i u absolutorii – jaký z nich máte dojem? Vycházejí budoucí hvězdy?

Ano, dva dny jsem měla možnost sledovat výkony absolventů, kteří museli odpovídat na otázky z divadelní teorie a historie divadla, byli zkoušeni z teorie hlasové výchovy, rétoriky a zásad moderování. Museli se rovněž podrobit závěrečné zkoušce z angličtiny, opět obsahově orientované na vývoj světového i českého dramatu. Součástí absolutoria je také obhajoba absolventské práce. Tam studenti popisovali, jak přistoupili ke ztvárnění postav ve dvou velkých inscenacích, které hrají v posledním ročníku. Mnozí z nich mě přesvědčili, že je škola dobře připravila na jejich budoucí profesí. Vnímala jsem především kultivovanost jejich mluveného pro-

Mgr. Martina Kubátová

- Absolventka Pedagogické fakulty UK Praha, obor český jazyk – francouzský jazyk
- Má zkušenosti s výukou na různých typech škol, učila češtinu na gymnáziu a střední odborné škole, 13 let pracovala jako odborný asistent na vysoké škole, kde byla garantkou výuky češtiny pro cizince, poslední dva roky působila jako ředitelka jazykové školy.
- Během praxe absolvovala řadu různých školení a stáží, vzdělání si rozšířila akreditovaným kurzem na ÚJOP UK pro výuku češtiny jako cizího jazyka, v současnosti navštěvuje kurz pro ředitele škol a školských zařízení.
- Jejím zájmy jsou kultura – přesněji literatura, divadlo a film –, rekreační sport, tanec a cestování.
- S rodinou žije v Praze.

Mezi umělci je mi dobře

jevu a techniku řeči, všeobecný kulturní přehled a hlavně nadšení, se kterým vstupují do pracovního života.

V čem chcete ve vedení školy pokračovat a co byste ráda změnila?

Určitě budu pokračovat v nastavené koncepci školy, důkladně jsem se seznámila se vzdělávacím programem a s většinou pedagogů a zaměstnanců. Ráda bych zlepšila prostředí, myslím tím modernizaci starších budov, ale třeba i zahradu. Víím, že je škola v pronajatém prostoru městské části Prahy 4, ale pokusím se přispět ke zlepšení komunikace v tomto směru a podmínky studentům i pedagogům zlepšit.

Jaké novinky VOŠH chystá pro nový školní rok?

Například zřízení komunikační linky pro studenty a pedagogy ve směru ke mně a majitelům, máme novou studijní referentku a hospodářku – nový tým, který přichází s elánem a chutí pustit se naplno do práce a přispět k pokračování úspěšné školy. Ale věřím, že dojde i na investiční akce, které zlepší vzdělávání studentů, nové projekty spolupráce, vzdělávací kurzy a podobně.

Na co se mají uchazeči o studium připravit?

Vím od předchozího ředitele, se kterým jsem naštěstí měla možnost se seznámit, opakovaně mluvit a vše do detailu probrat, že první ročník je pro studenty náročný, nejen pokud jde o komplikovaný rozvrh rozprostřený téměř do celého dne, ale také o fyzickou náročnost pohybového tréninku, nelehkou práci na hlasové technice a zároveň několikahodinové bloky intenzivní herecké přípravy. Studenti se musí učit hlavně hereckému partnerství, nebýt jen sami za sebe, ale být součástí herecké skupiny. Ale přesto všechno je studium herectví velká výzva a hlavně příležitost.

Je zájem o studium? 25. srpna se uskuteční třetí kolo přijímacího řízení...

Zájem o studium je našťastí setrvalý, každý rok se konají tři kola přijímacího řízení, takže komise si může u talentových zkoušek vybrat opravdu jen ty nejnvhodnější a nadané uchazeče. Letos bude s největší pravděpodobností vyhlášeno i čtvrté kolo, více informací najdete na webových stránkách školy.

Můžete přiblížit podmínky pro přijetí?

Uchazeč musí mít složenou maturitní zkoušku, být zdravotně způsobilý, což znamená potvrzení od praktického lékaře a od foniatra, aby během studia zvládl práci s hlasem a nepoškodil si hlasivky.

Z čeho se skládají talentové zkoušky?

Jednak je to pohybová část, kde se komise soustředí na schopnost uchazeče kopírovat pohyb další osoby, vnímat rytmus a dynamiku pohybu. Individuálně pak uchazeči předvádějí libovolně dlouhý monolog, který si předem připraví – někdy i sami napíší –, ukazují, že se text naučili a dokážou improvizovat v různých situacích. Dále je součástí talentové zkoušky umělecký přednes a zpěv dvou písní, lidové a umělé. Z toho má většina zájemců

FOTO JANA PAVLOVA

největší obavy, ale není to nutné, sledujeme jen to, zda dokážou intonovat, vyslovovat. Když někdo neumí dokonale zpívat, neznamená to, že se to nedokáže naučit. Komise v uchazečích hledá možnosti, nikoli hotový výkon.

Podalilo se naplnit i druhý z oborů, herectví s loutkou? Jak vnímáte jeho perspektivu?

V době rozhovoru evidujeme několik přihlášek z řad bývalých absolventů, kteří si chtějí rozšířit svou kvalifikaci, protože vnímají, že rozšíření jejich profesního záběru jim může v praxi velmi pomoci a vylepšit jejich pozici na pracovním trhu. Myslím si, že perspektiva tohoto oboru je právě ve větší jistotě možné budoucí práce. Loutkoherec může být nezávislý a samostatný umělec, který si připraví vlastní vystoupení, a pokud bude jeho vystoupení kvalitní a obstojí v konkurenci, může se takový umělec divadlem velmi dobře živit. Vždyť česká loutka je v kulturním světě pojem a můžeme se pochlubit tím, že je součástí nehmotného kulturního dědictví UNESCO.

Jak je vysoké školné?

14 500 korun za jeden semestr po celou dobu tříletého studia.

VOŠH v loňském roce zahájila sérii tematických kurzů určených pro studenty i veřejnost. Budete v této aktivitě pokračovat?

Ano, určitě, o nabízené kurzy je velký zájem, především o ty herecké, které často zmiňovali úspěšní uchazeči talentových zkoušek. Proto bude škola i v budoucnu takové kurzy nabízet, ve spolupráci s pedagogy se budeme snažit vymyslet další témata, sledujeme současné trendy a zájem veřejnosti.

Jak se vašim absolventům daří v praxi?

Myslím, že velmi dobře. Mnozí našli angažmá v divadlech, někteří hrají v televizních filmech či seriálech, někteří moderují v rádiích a na prestižních společenských akcích... Úspěšných absolventů je celá řada: Tereza Kostková, Aleš Cibulka, Bára Janová, kterou můžeme vidat v seriálu Slunečná, Lukáš

Hejlík... Doufám, že brzy budu moci přidat i jména některého z letošních absolventů.

Posunula se někam jednání s Prahou 4 o vlastním školním divadle v Nuslích?

Prostory divadla – bývalé Komorní fidlovačky –, které škola získala a za které platí pronájem, jsem viděla. Pohled na zatím nevyužívané divadlo je smutný. Nakoupili jsme všechnu potřebnou techniku, divadlo vymalovali. Teď čekáme na všechna potřebná povolení, která zařizuje majitel objektu, městská část Praha 4. Věříme, že to dobře dopadne a studenti již brzy budou moci zkoušet a hrát ve vlastním školním divadle.

Máte v plánu vyzkoušet si některý z atraktivních předmětů – například šerm nebo akrobacii?

Proč ne, ale nejdřív chci vidět v akci studenty, teprve pak odhadnu, zda si to můžu dovolit. Nevím, jestli to bude přímo šerm nebo akrobacie, lákají mě spíš taneční techniky a umělecký přednes.

To byl náš školní rok: PidiFest se vrátil, představil absolventskou tvorbu

Událostmi nabitý postcovidový školní rok je za námi. A rozhodně nebyl nudný. První ročník úspěšně ukončilo 34 studentů. Více než osmdesát mladým lidem se po celý rok věnovalo pět desítek pedagogů.

Po zřízení nahrávacího studia v loňském roce se vedení školy soustředilo na modernizaci vybavení pro výuku zpěvu – studentům slouží tři nová elektronická pianina, obměnou prošla i univerzální komba, šňůry, stojany a mikrofony. Klauzury ze

zpěvu se mohly konat ve velkém sále, kam se vejde početné publikum.

Novinkou byly také tematické workshopy, které škola pořádá nejen pro své studenty, ale i pro veřejnost. Třeba step či imitování a parodie. Tradičně největší zájem byl o třicetihodinový herecký kurz, který byl připraven pro všechny, kdo se chtějí rozvíjet v oblasti komunikace, sebevědomí a navazování mezilidských vztahů. Ve velké míře pak pomohl těm, kdo se připravují na talentové zkoušky na herecké obory umě-

leckých škol. Lektory všech kurzů jsou herci, zpěváci a tanečníci předních divadelních scén.

Ale hlavně – po dvouleté covidové přestávce se koncem dubna na divadelní prkna opět vrátil devátý ročník festivalu absolventských inscenací studentů Vyšší odborné školy herecké v Praze PidiFest. Po tři dny tak divadlo Kolowrat hostilo budoucí herce a moderátory. Na dvě stovky diváků teskaly a bavily se díky studentům třetího ročníku, kteří pod vedením zkušených pedagogů a režisérů nacvičili představení

Tygr. Tygr? Tygr!, Její pastorkyňa, Yerma, Historka o sv. Magdě, Zkrocení zlé ženy a Žena z dřívějšíka.

„Mějte jistotu v radosti, v touze, ve vášni, v chuti, v hledání. Nikoli v egu. Herecká profese je křehká a může vás hodně zranit. Když ale svou zranitelnost skryjete, nebudete to vy. Riskněte to. Budete mít šrámy, ale zůstanete sami sebou,“ poradila budoucím kolegům čestná ambasadorka festivalu, herečka a moderátorka Tereza Kostková, která je absolventkou školy.

SPLŇTE SI SVŮJ SEN

Vyšší odborná škola herecká s. r. o. je soukromá škola s více než pětadvaceti letou tradicí, založená v rámci systému českých vyšších odborných škol. Umožňuje složení absolutoria a získání diplomu (titul DiS.) v oborech herectví a moderování nebo herectví s loutkou. Obory jsou akreditovány MŠMT ČR.

Studijní obory:

Herectví a moderování: Rozvineme Váš talent, pomůžeme Vám zorientovat se v oboru, naučíme Vás správně mluvit, zpívat a pohybovat se na jevišti. Na vlastní kůži poznáte divadelní provoz i rozhlasové studio. Obor nabízí kromě komplexní herecké a moderátorské přípravy také šanci zlepšení fyzické kondice, všestranný rozvoj osobnosti, sebezpoznání, základní psychologickou a peda-

gogickou přípravu pro práci s kolektivem a poskytuje přehled o možnostech financování vlastních projektů z oblasti divadla, profesionální přípravu ve zpěvu a mluvě či orientaci v současném světě divadla.

Herectví s loutkou: Naučíme Vás vyrábět loutky různých typů, oživit je a propůjčit jim hlas. Budete umět vytvořit loutkové představení nebo si zahrajete v profesionálně připravených loutkových inscenacích.

Jsmo jediná vyšší odborná škola, která tento obor nabízí. Studenti i vyučující mají vybudováno zázemí na nejvyšší úrovni. Při výuce budete mít možnost pracovat s loutkami všech typů, od tradičních českých marionet na drátech i nitích přes maňásky, muppety, manekýny, javajky až po loutky orientálního divadla, jako je bunraku nebo stínové divadlo. Všechny loutky jsou vyrobeny předními profesionálními loutkáři.

KAMILA ŠPRÁCHALOVÁ: Nepravidelnost mého života mě baví

Kdy jste se definitivně rozhodla, že se stanete herečkou?

Asi v sedmé třídě základní školy. I když rodina mě ujišťovala, že se tak nestane. A ujišťovala mě v tom po celou dobu studií. Na konci konzervatoře jsem se hlásila na scenáristiku i žurnalistiku, angažmá v pražském divadle ty plány zhatilo. Myslím si dodnes, že typická herečka nejsem, takže ani nevím, jestli jsem se jí opravdu stala. Prostě miluji dobré divadlo a baví mě se v divadelním prostředí pohybovat.

Na jaké role nejraději vzpomínáte?

Třeba na Manon Lescaut, paní Bonacieux v D'Aragnanovi, trojroli v Harold a Maud, Jacqueline v báječné komedii A do pyžam, na Kláru v Blázinci v prvním poschodí. Bylo jich mnoho. Nejraději ale vzpomínám na celou dobrou partu. Pro mě je důležitější, s kým a jak, než konkrétní role.

Natočila jste mnoho pohádek. Díváte se na ně někdy?

Dříve ne, protože mi to nedělalo dobře. Viděla jsem jen chyby. Dnes už ano a trapně se dojmám, jak jsem byla mladičká, hezká, štíhlá a půvabná. Akorát jsem to tehdy nevěděla. Když byli synové malí, jednou jsem je přivolala k televizi, zrovna běžela pohádka, kde mi bylo asi šestnáct, chtěla jsem, aby viděli, jakou měli pěknou maminku. Jeden se spontánně zeptal: Tu taky dabuješ?

Když už o tom mluvíme, jak do vašeho života vstoupil dabing?

Začala jsem s ním asi až ve 23 letech. Moje kamarádka a spolužačka Petra Hanžlíková Tišnovská dostala velkou roli mimo dabing na Kavčích horách a já za ni na Kavky běžela dělat sbory. V tu dobu jsem při angažmá v divadle chodila uklízet a běhala se zeměměřičskou latí, abych se uživila. Byl to vítaný přívůdek. Zaujala jsem pana režiséra Coufala, protože jsem o pauzách četla tlustou knihu. Dal mi šanci. Od malých rolí jsem se prodabovala k hlavním.

Je schopnost dobře dabovat dar, nebo se tomu lze naučit?

Myslím, že je to jako se vším. Vycvičit se dá všechno. Každému ale sedí něco jiného. Je fajn najít svůj talent a k němu přidat řemeslo. Je mnoho hokejistů, kteří se hokejem užívají, Jágrů už méně.

Její hlas neodmyslitelně patří k herečkám Nicol Kidman, Rachel Weisz, Cameron Diaz nebo Jodie Foster. Hrála také v řadě českých seriálů a v pohádkách. Na VOŠH je oblíbenou pedagožkou hlasové výchovy. Kamila Špráchalová, herečka a dabérka, vystudovala hudebně-dramatické oddělení Státní konzervatoře v Praze a již tehdy hostovala v Divadle na Vinohradech, v Semaforu i v divadle ABC, kam hned po studiích nastoupila do angažmá. A setrvala tam dlouhých sedmáct sezon.

MICHAELA JADRNÁ

FOTO ARCHIV AGENTURY HARLEKYN

FOTO ARCHIV KAMILY ŠPRÁCHALOVÉ

FOTO ARCHIV KAMILY ŠPRÁCHALOVÉ

Považujete se více za herečku, dabérku, nebo pedagožku?

Za dabérku nejméně, protože to už dělám jen svátečně. Považuji se především za pracující ženu.

Jak jsou na tom studenti s hlasovým projevem? Liší se to rok od roku?

Spíš se to velmi liší kus od kusu. Někoho stačí popostrčit, s jiným je to úmorná práce. Vady řeči velmi zdržují. Ale nejvíc zdržuje lenost. Lenost je oprávněně jedním z hlavních hříchů.

Říká se, že jste velmi oblíbenou pedagožkou – jak jste to dokázala?

Velmi dobře si pamatuji z vlastních studií, jak mě ponižování a urážení srážely. Nikdy mě nenakoply ani nemotivovaly. Herectví je o sebevědomí, takže se snažím studenty povzbuzovat, chválím i za sebemenší pokrok. Ale taky dost často řvu a mlátím do stolu, když nepracují. Prostě cukr a bič. Myslím, že výchova dětí je podobná. Nastavit řád, ale zároveň nebránit v osobitém rozletu. Hranice mezi tím je pružná, neuchopitelná a těžká. Pořád se učím. Na VOŠH jsem kandrdas (začátečník – pozn. red.), a proto se mi učí skvěle, neboť do rutiny mám daleko.

Jak vnímáte mladou generaci?

Nelze generalizovat. Někdo mě inspiruje, posunuje, obohacuje, u někoho mě děsí budoucnost tohoto národa. Snad jen ty mobily téměř vrostlé do rukou mají společné.

Máte nějaké další pracovní plány?

Pořád hraji divadlo, občas pracuji s mikrofonem a čím dál častěji píši. Nejraději mám, když někde čtu své vlastní fejetony. Tam se snoubí dvě pracovní vášně.

Na co se aktuálně těšíte?

Na pozorování svých synů, fascinuje mě, že z mých miminek rostou dospělé osobnosti, fascinuje mě, jak se naše vztahy mění. A také na zkoušení nové divadelní hry se skvělým kolektivem. Patří do něj i Vlasta Žehrová, která ten satirický text našla. A samozřejmě na současně i nové studenty. A na dobré točené pivo.

Loutkařina – obor s uplatněním a budoucností

PAVEL SOCHA

1. Během studia jsem si uvědomil, že mě divadelní prostředí naplňuje a činí šťastným. Rád bych si tak rozšířil obzory a nabral více zkušeností.

FOTO ARCHIV

2. Je to něco jiného a nového, s čím bych se chtěl seznámit a pochopit základní principy. Práce s loutkou mě vrací do dětských let.

3. Těžko říct, co má dnes budoucnost. Myslím si, že když člověk něco dělá s nadšením a láskou, má to budoucnost vždycky.

KAROLÍNA RŮŽIČKOVÁ

1. Ve třetím ročníku jsme sice už herectví s loutkou měli, ale pouze jednou týdně, což je velice málo času na to, si něco osvojit. Také mě láká spolupráce s Richardem Maškou, který je v tomto oboru velice ceněn a má bohaté zkušenosti, které umí studentům předat.

FOTO ARCHIV

2. Baví mě představa vdechnout do neživé věci život a nechat ji za sebe hrát. Osvojit si řemeslo, které má v naší zemi dlouhou a velice plodnou historii, jež bohužel v posledních letech upadá, čemuž bych chtěla i tímto způsobem zabránit.

Vyšší odborná škola herecká po třileté pauze opět otevírá v novém školním roce obor herectví s loutkou. Studenti se v něm naučí vyrábět a ovládat loutky různých typů, propůjčovat jim hlas a nakonec vytvoří jedinečné představení. O studium projeví zájem především absolventi oboru herectví a moderování.

1. Proč jste se rozhodl/a pokračovat ve studiu na VOŠH?
2. Čím je pro vás herectví s loutkou lákavé?
3. Myslíte si, že má loutkařina budoucnost?

MICHAELA JADRNÁ

3. Rozhodně ano. Žijeme v době, kdy se veškeré umělecké sektory propojují v jednotu, která cílí na všechny smysly. Loutky jsou pro mě fascinující tím, že prezentují něco nebo někoho v naprosto čisté formě. Pouze my „loutkovodiči“ jim vdechujeme charakter, osobnost, symbol, který mají reprezentovat. Zní to lehce nadneseně, ale myslím si, že dokud budou lidé, budou i loutky, v jakémkoliv formě.

DMITRII TURBANOV

1. Především mě zajímá alternativní způsob vyprávění příběhu, čehož se loutky přímo dotýkají. Zajímá mě zkoumání práce s neživou věcí a hlavně její možnost se proměňovat do čehokoliv.

FOTO ARCHIV

2. Obor mě láká větší nabídkou způsobu po-

užití loutek a předmětů ve hře i prostoru. Objevování nových cest inscenace a rozšiřování limitů představitosti.

3. Myslím si, že budoucnost loutek se skrývá v používání současných a moderních předmětů, které by člověka ani nenapadlo použít k vyprávění příběhu.

ADRIANA NAVRÁTILOVÁ

1. Během studia jsem zjistila, že kromě činoherního herectví tihnu i k alternativní tvorbě a k herectví s předmětem, tedy s loutkou. Proto jsem se rozhodla, že zkusím i druhý obor. Navíc v prostředí, které znám, a s lidmi, jež mám ráda.

FOTO ARCHIV

2. Je to něco jiného než „normální“ herectví. Oživujete neživou věc, vy jí dáváte duši. Nemusí to být vloženo loutka, ale jakýkoliv předmět. Dává vám to možnost více experimentovat a nacházet nové herecké polohy.

3. Jelikož jsem se teď mnohokrát setkala s tím, že na konkurzu do divadla chtěli etudu s předmětem, loutkou, tak ano, určitě má.

ONDŘEJ VANĚK

1. Pokračovat jsem se rozhodl, protože k loutkám tak nějak tihnu od dětství. Na první obor, herectví a moderování, jsem se vlastně také dostal přes loutky, když jsem při studiu pracoval v Divadle Spejbla a Hurvínka.

FOTO ARCHIV

2. Stále osciluji mezi činoherním a loutkovým herectvím. Rád bych působil v obou odvětvích a doufám, že to tak i bude, ale kdo ví. Rád bych působil v Divadle Spejbla a Hurvínka, které má díky své historii a jedinečnosti v naší kultuře nezpochybnitelné místo v našich srdcích, ať už je nám sedm, nebo 90 let. Jsou to právě Spejbl a Hurvíněk a to, co probouzejí v divácích, co mě na loutkoherectví láká.

3. Loutkové divadlo má u nás určitě bohatou tradici. Ve světě se říká, že Češi jsou národ loutkářů, a já si myslím, že loutkařina má budoucnost ve smyslu udržování tradice nebo zapojením loutek do činoherních představení jako v zahraničních produkcích.

